

ствия, свързани съ тази рѣшителна крачка ся развиватъ отъ нея пакъ тъй неизбѣжно и въ такъвъ пълнъ комплектъ, като че тази крачка е била направена съ най-големо желание и съ най-лукавъ замисль. Даже по лошо. При желанието и при замисльтъ, чловѣкъ обикновенно зема всичките мѣрки, които можтъ да обезпечтъ успѣхътъ на предприятието, или въ случай на неудаване, да прекрие отстъплението. Когато пакъ чловѣкъ постѣпва противъ желанието си, като ся повинява на чуждо внушение, тогава той дѣйствова презъ рѣкаве, като ся не надѣя за успѣхъ, и не грижи за послѣдствията; той произвежда опитъ, и самъ ся относи къмъ работата си равнодушно и недовѣрчиво. Освѣтъ това, постѣпките на такъвъ чловѣкъ сж всѣкога непослѣдователни; но понеже умътъ настойчиво иска въ чловѣческитъ постѣпки послѣдователность и рѣководяща идея, то ний като глѣдаме отъ страна на зганъ на тази безсвързни постѣпки, чѣсто ставаме разположени да глѣдаме въ тѣхъ скрита свързка и затаенна тенденция. Чловѣкъ ся колебае, а на насъ ни ся показва, че хитръ; чловѣкъ вчера говорилъ тъй, а днесъ постѣпва иначе за това, защото въ главата му лошо ся свързватъ мислитъ му, но ний мислиме, че той дѣйствува не отъ простота, че той и вчера и днесъ ся рѣководствовалъ по добръ обмисленъ планъ, и че той играе ролята си съ искусството на забѣльжителенъ актиоръ. Ний захващаме да ся страхуваме и да ненавиждаме такъвъ чловѣкъ, когато даже нѣма за какво да го презираме.